

Arrest

nr. 146 998 van 3 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 19 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat N. EL JANATI en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 januari 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 1 februari 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 februari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 augustus 2014.

1.3. Op 11 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 december 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soenitische moslim van Palestijnse origine afkomstig uit het Palestijnse vluchtelingenkamp Rashidiya, Libanon. Vanaf uw 10 jaar was u lid van de jeugdbeweging van Fatah. In 2006 werd u effectief lid van Fatah. Door de goede relatie tussen uw vader en de chef van Fatah, S.(...) A.(...) a.(...)-A.(...), kon u aan de slag als nachtwaker voor de woning van S.(...) A.(...) a.(...)-A.(...). In 2009 vertrok S.(...) A.(...) a.(...)-A.(...) uit Rashidiya. Bij zijn vertrek vroeg hij jullie steun te verlenen aan zijn I.(...) a.(...)-K.(...). U voerde sindsdien geen specifieke taken meer uit voor Fatah. In januari 2011 was u op weg naar uw tante in het vluchtelingenkamp Burj al-Shamali toen u werd opgepakt door leden van Hamas. U werd door hen zes uur vastgehouden en ondervraagd over S.(...) A.(...) a.(...)-A.(...) en I.(...) a.(...)-K.(...). Dankzij de tussenkomst van uw neef G.(...) die lid was van Hamas werd u weer vrijgelaten. Na uw vrijlating keerde u terug naar Rashidiya. In maart 2011 werd uw huis beschoten vanuit een rijdende auto. Via uw neef G.(...) vernam u dat het leden van Hamas betrof die het gemunt hadden op de aanhangers van I.(...) a.(...)-K.(...). U ging naar de al-Kifah al-Musallah (kamppolitie) om aangifte te doen. Ze vertelden u dat ze de zaak gingen onderzoeken maar dit zou nooit gebeurd zijn. Uw neef probeerde na de beschieting vruchteloos te bemiddelen. Omdat u uw zieke moeder niet kon achterlaten bleef u in Rashidiya. Twee tot drie weken na de beschieting merkte u toen u het kamp verliet dat uw naam aan de poort van het kamp hing. U werd hierom meegenomen door de Libanese inlichtingendienst. U werd kort ondervraagd over de beschieting en na een uur weer vrijgelaten. U zou nadien nooit meer problemen kennen met de Libanese autoriteiten. U probeerde buiten het kamp te verblijven en logeerde hoofdzakelijk bij uw zus G.(...) in het vluchtelingenkamp Burj al-Barajneh. In juni 2011 zat u in het café van uw oud collega-bewakers A.(...) A.(...). Het café lag naast het Balsem ziekenhuis dicht bij het bureau van al-Kifah al-Musallah. Plots kwam één van de plaatselijke leiders van Hamas, A.(...) Z.(...), naar u toe en begon u te beledigen. U reageerde en de zaak escaleerde. Leden van de familie Z.(...) en andere aanhangers van Hamas kwamen naar het café en begonnen te schieten en voorwerpen naar u te gooien. U en A.(...) vluchtten weg. Uw neef G.(...) kwam u zeggen dat hij u niet meer kon beschermen. Twee uur na het incident verliet u Rashidiya en ging u naar Burj al-Barajneh. Een vriend bracht u twee brieven van Fatah waarin stond dat u Rashidiya diende te verlaten en dat ze u niet meer konden beschermen. U merkte dat de mensen in Burj al-Barajneh u in de gaten begonnen te houden. In november 2011 reisde u op legale wijze met uw identiteitskaart naar Syrië. U verbleef vervolgens enkele maanden in Turkije alvorens naar België te reizen waar u op 31 januari 2012 aankwam. Op 1 februari 2012 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw Palestijnse vluchtelingenkaart, uw geboorteakte, de UNRWA registratiekaart van uw familie, uw militaire kaart en twee brieven van Fatah.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p. 13, 20 + documenten). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Van een persoon die nood zou hebben aan internationale bescherming mag worden verwacht dat hij altijd en onmiddellijk de waarheid vertelt aan de asielinstanties van de staat waar hij die internationale bescherming aanvraagt. In uw geval is dit allerm minst het geval. Zo verklaart u zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat u Libanon pas in november 2011 verliet. Bij de DVZ verklaarde u dat u van uw geboorte tot uw vertrek in Libanon verbleef (DVZ verklaring punt 9, 35). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart u verder dat u nooit eerder Libanon had verlaten (CGVS, p. 3, 4). Uit de informatie waarover het CGVS beschikte bleek echter dat u zich op **18 december 2006** reeds in **Griekenland** bevond (Hit Eurodac). Zelfs nadat u gevraagd wordt waarom u niet gewoon zegt dat u in 2006 in Griekenland was ontkent u dit vlakaf en stelt u dat u nooit in Griekenland bent geweest en dat u al die tijd in Libanon bent gebleven. Dit blijft u volhouden tot u geconfronteerd wordt met het feit dat uw vingerafdrukken in Griekenland afgenomen. Ook na deze confrontatie blijft u klaarblijkelijk bij uw verklaringen, hult zich in stilzwijgen en vraagt eenvoudigweg wanneer u uw beslissing kunt verwachten (CGVS, p.19, 20). Aangezien uw asielrelaas aanvangt in 2006 met uw lidmaatschap bij Fatah en de daaropvolgende gebeurtenissen zich afspelen in 2011 ondermijnt dit uiteraard totaal uw algehele geloofwaardigheid, de geloofwaardigheid van uw voorgehouden profiel en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt bevestigd door volgende vaststellingen.

Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ verklaarde u dat u begin 2011 opgepakt werd door leden van Hamas en dat u **twee dagen** later pas werd vrijgelaten na bemiddeling door uw neef G.(...) (vragenlijst p. 2). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart u echter dat u reeds na **6 uur** werd vrijgelaten bij deze voorgehouden arrestatie (CGVS, p. 5, 6). Geconfronteerd met deze afwijkende verklaring kunt u geen afdoende verklaring geven. U stelt eenvoudigweg dat u niet weet waarom u toen twee dagen zou hebben gezegd en dat u toen misschien zenuwachtig was en iets verkeerd had gezegd (CGVS, p. 15). Bij aanvang van uw gehoor bij het CGVS had u evenwel verklaard dat u toen de volledige waarheid had verteld, dat alles correct werd genoteerd en dat er geen fouten voorkwamen in de verklaringen die u toen had afgelegd (CGVS, p. 2).

Het is dan ook erg bevreemdend dat ook uw verklaringen over het voorgehouden incident van juni 2011 totaal afwijken. Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ verklaarde u nog dat u in juni 2011 in de buurt van het Balsem ziekenhuis in elkaar werd geslagen door twee leden van Hamas. Omdat de mensen in uw buurt aanhangers van Fatah zijn kwamen ze volgens uw toenmalige verklaringen tussenbeide en raakten ze hierdoor betrokken bij een vuurgevecht met Hamas (vragenlijst p. 3). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart u echter totaal iets anders. U stelt nu immers dat u in het café van uw oud-collega A.(...) zat toen u werd beledigd door een leider van Hamas. Deze ruzie escaleerde in een schietgevecht waarbij u en A.(...) werden aangevallen door 20 tot 30 personen. Niemand kwam volgens uw verklaringen tussenbeide en u kon samen met A.(...) ontsnappen (CGVS, p. 9, 10). Geconfronteerd met deze totaal verschillende versies van uw asielrelaas kunt u geen afdoende verklaring geven. U stelt dat de zaken toen niet in detail kon vertellen, ontkent bepaalde zaken ooit te hebben verklaard en wilt doen geloven dat uw verklaringen toch enigszins overeenkomen (CGVS, p. 15). Dit is niet ernstig.

Ook de documenten die u voorlegt en de verklaringen die u hierbij aflegt ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U stelt dat u de brieven na uw vertrek uit Rashidiya in juni 2011 verkreeg. U verklaart verder dat in beide brieven de drie door u voorgehouden incidenten worden weergegeven, met name uw arrestatie, de beschieting op uw huis en het incident van juni 2011. Beide brieven werden volgens uw verklaringen pas in juli 2011 na het laatste voorgehouden incident opgesteld. Het enige verschil zou volgens u zijn dat er in de tweede brief werd toegevoegd dat u niet meer op de bescherming van Fatah kon rekenen (CGVS, p. 11, 15, 16, 17).

Welnu uit de vertaling van de brieven blijkt vooreerst dat de 1ste brief op 14 maart 2011 werd opgesteld en de tweede brief op 12 juni 2011 dit strookt uiteraard niet met uw verklaringen over de inhoud van de brieven en de periode waarin ze werden opgesteld. Vervolgens moet er worden vastgesteld dat de eerste brief (dd. 12 maart 2011) twee incidenten vermeld. Vreemd genoeg betreft het hier twee beschietingen in januari 2011 en maart 2011. U maakt geen enkele melding van een beschieting in januari 2011, toen werd u volgens uw verklaringen immers opgepakt door leden van Hamas. Hierbij dient te worden opgemerkt dat uw huis volgens u beschoten werd rond 6 of 7 maart 2011. U bent niet zeker of deze datum in de brief wordt vermeld (CGVS, p. 17). In de brief staat evenwel aangegeven dat dit op 12 maart 2011 zou hebben plaatsgevonden. De tweede brief maakt in tegenstelling tot uw verklaringen geen enkele melding van de voorgehouden incidenten van januari en maart 2011. Zoals eerder vermeld staat er aangegeven dat de brief werd opgesteld op 12 juni 2013 en niet zoals u zegt in juli 2011 samen met de andere brief. Vervolgens moet er worden vastgesteld dat de brief stelt dat u voor het ziekenhuis van het kamp geïntimideerd, geslagen en beledigd werd en dat de situatie voor u in het kamp niet meer draaglijk is (CGVS, p. 20, 21). Dit strookt uiteraard opnieuw niet met uw verklaringen.

Geconfronteerd met bovenstaande vaststellingen betreffende uw documenten beweert u plots dat u niet kunt lezen (CGVS, p. 17). Dit is niet geloofwaardig aangezien u tot het 1ste middelbaar naar school bent geweest (CGVS, p. 13).

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Rashidiya erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Uw voorgehouden problemen zijn zoals hierboven gesteld ongeloofwaardig bevonden. U stelt verder dat u afgezien van een korte ondervraging door de Libanese inlichtingendienst die zonder gevolg bleef nooit problemen hebt gekend met de Libanese autoriteiten (CGVS, p. 9). U stelt verder dat uw familieleden geen persoonlijke problemen kennen in Libanon. Uw familie verkreeg scholing, medische hulp en voedselhulp van UNRWA. Uw familie is verder eigenaar van het huis in Rashidiya. U en uw gezinsleden hebben allen onderwijs genoten. Uw broer volgde zelfs een ingenieursopleiding in Irak. Deze broer blijkt bovendien de feitelijke eigenaar te zijn van een grote groentewinkel, uw andere broer werkt als verpleger in het ziekenhuis, twee andere broers werken in de bouw en uw zus werkt in de kinderopvang van de PLO. Zelf ging u tot het 1ste middelbaar naar de UNRWA school nadien werkt u net als enkele van uw broers in de bouw (CGVS, p. 12, 13, 14, 19).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen

concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, u verwijst voor de rest immers enkel in algemene termen naar de precaire situatie van Palestijnen in Libanon (CGVS, p. 12, 13, 20), kan u daarenboven gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 7 november 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politiek moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen.

In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 gewelddadige confrontaties plaatsvonden in de stad Tripoli tussen soennitische militieën uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische militieën in Tripoli.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 12, 1a van de Richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderzijds internationale bescherming behoeft, en de inhoud van verleende bescherming, de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52 §2, 55/2, 57/7, 57/7 bis, 57/7 ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de “generale motiveringsverplichting”, het principe van “waakzaamheid” en redelijkheid, het principe van goede administratie, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 betreffende de regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst verzoeker er in een eerste onderdeel op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn Palestijnse origine, zijn registratie bij UNRWA en het feit dat hij in het vluchtelingenkamp van Rashidiya verbleef niet in twijfel trekt. Verzoeker voert aan dat er rekening moet worden gehouden met de inhoud van het arrest El Kott van het Hof van Justitie van de Europese Unie van het Hof van Justitie van de Europese unie (HJEU, Grote Kamer, 19.12.2012, Abed El Karem El Kott en anderen, C-364/11). Hieruit blijkt dat, om iemand uit te kunnen sluiten van de vluchtelingenstatus, de stopzetting van de bescherming het gevolg moet zijn van feiten die buiten de wil van verzoeker plaats hebben gevonden. Om een einde te maken aan de uitsluiting van de vluchtelingenstatus moet verzoeker gedwongen zijn geweest om zijn land van herkomst te verlaten, zich in een zware staat van onveiligheid bevinden en het UNRWA moet in de onmogelijkheid zijn om verzoeker in de zone rechtvaardige levensvoorwaarden te garanderen. Het behoort dan tot de verplichtingen van de Staat die over het asielrelaas te oordelen heeft om na te gaan of de asielzoeker wel degelijk genoodzaakt werd om de zone waarin de UNRWA actief is te verlaten. Daarvoor moet de Staat een individuele evaluatie doen van de pertinente feitelijke omstandigheden. Als de hierboven genoemde voorwaarden aanwezig zijn dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend. In dit verband dient evenwel te worden opgemerkt dat de omstandigheid dat iemand *ipso facto* recht heeft op de voorzieningen uit hoofde van de bedoelde richtlijn geen onvoorwaardelijk recht op erkenning van de vluchtelingenstatus inhoudt (punt 75 van hierboven vermeld arrest). Inderdaad moeten de nationale autoriteiten in het kader van dit onderzoek niet alleen nagaan of de asielzoeker daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA heeft ingeroepen en dat deze bijstand is opgehouden, maar ook dat deze verzoeker niet onder een van de uitsluitingsgronden van artikel 12, lid 1, sub b, of leden 2 en 3 van die richtlijn valt (punt 76 van hierboven vermeld arrest). Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verschillende elementen van zijn dossier niet grondig te hebben geanalyseerd. Volgens verzoeker wordt de inhoud van de door hem voorgelegde documenten door het Commissariaat-generaal niet betwist, en wordt dus niet betwist dat hij wel degelijk het slachtoffer is geweest van beschietingen en dat het voor hem nodig was om het kamp te verlaten om zijn veiligheid te garanderen. Verzoeker volhardt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van een geloofwaardige vrees voor vervolging, dat hij Libanon heeft moeten verlaten omdat hij ertoe gedwongen werd en omdat UNRWA niet meer kon tussenkomen om zijn veiligheid te garanderen.

In een tweede onderdeel betwist verzoeker dat er geen enkel praktisch obstakel bestaat voor een Palestijnse vluchteling om terug te keren naar Libanon. Hij wijst er op dat de Arabische Liga (in het Protocol van Casablanca van 11.09.1995) meerdere adviezen heeft gegeven betreffende de

hoedanigheid van de Palestijnse vluchteling om geen discriminerende en onevenwichtige situatie te krijgen tussen de Palestijnse en de Libanese mensen (betreffende onder meer de werkmogelijkheden en de verplaatsingsvrijheid). De Palestijnse vluchtelingen kennen in Libanon de meeste problemen op het vlak van sociale en economische integratie, op het vlak van werkmogelijkheden en op het vlak van sociale zorg. Het wordt de Palestijnse bevolking bijvoorbeeld geweigerd om meer dan 25 beroepen uit te oefenen (in de rechten- en medische sector bijvoorbeeld). Daarenboven hebben vele internationale instituten (zoals bv. de EU) de situatie van Palestijnse vluchtelingen veroordeeld, omwille van het feit dat ze op dit ogenblik in Libanon met zware discriminatie te kampen hebben. Onder verwijzing naar een artikel van Les clés du Moyen Orient getiteld "*Le statut des réfugiés palestiniens*" van 21 februari 2014 (stuk 2) en een artikel uit Collectif Palestine Libre met als titel "*Notre séjour dans le camp de réfugiés palestiniens d'Ein El Helweh au Liban*" van 26 mei 2013 (stuk 3) voert verzoeker aan dat Palestijnen in Libanon zwaar gediscrimineerd worden, dat ze geen recht hebben op de Libanese nationaliteit, dat ze geen toegang hebben tot scholing, dat ze niet het recht hebben om eigenaar te worden, dat ze het recht niet hebben om een Palestijnse vereniging op te richten, dat er in kampen geen elektriciteit, geen water, geen ophaling van de vuilniszakken, geen brandweer, geen telefoon, geen school, geen ziekenhuis,... is, dat ze meer dan 70 beroepen niet mogen uitoefenen, dat het enige waar ze op kunnen rekenen UNRWA is, dat de financiële steun waarover UNRWA kan beschikken echter zwaar onvoldoende is en dat werkloosheid en armoede het gevolg zijn van discriminatie en niet helemaal kunnen opgelost worden.

Onder verwijzing naar een rapport van Human Rights Watch van januari 2014 (stuk 4), een artikel getiteld "*Au Liban, les réfugiés palestiniens discriminés*" van 23 mei 2014 (stuk 5) en een artikel van France Press met als titel "*Le Liban, débordé par des réfugiés, impose des visas aux syriens*" van 5 januari 2015 (stuk 6) wijst verzoeker er in een laatste onderdeel op dat er minstens 600.000 Syrische Palestijnse vluchtelingen Libanon binnengekomen zijn sinds het begin van de oorlog, dat de sociale en economische omstandigheden er erbarmelijk zijn, dat de aanwezigheid van Syrische vluchtelingen een belangrijke impact heeft op de Libanese economie (en meer bepaald op het vlak van werkloosheid) en dat Syrische vluchtelingen voortaan verplicht zijn om een visum voor te leggen alvorens ze het land mogen betreden. Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de veiligheidssituatie in de kampen niet grondig genoeg onderzocht te hebben en onvoldoende rekening te hebben gehouden met het opkomende gewapende conflict in Syrië.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een artikel van Les clés du Moyen Orient getiteld "*Le statut des réfugiés palestiniens*" van 21 februari 2014, een artikel uit Collectif Palestine Libre met als titel "*Notre séjour dans le camp de réfugiés palestiniens d'Ein El Helweh au Liban*" van 26 mei 2013, een rapport van Human Rights Watch van januari 2014, een artikel getiteld "*Au Liban, les réfugiés palestiniens discriminés*" van 23 mei 2014 en een artikel van France Press met als titel "*Le Liban, débordé par des réfugiés, impose des visas aux syriens*" van 5 januari 2015.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: de COI Focus "Libanon: Aanvraag van een nieuw reisdocument voor Palestijnen" dd. 16 januari 2015.

2.2.3. Op 11 mei 2015 stuurt verwerende partij een aanvullende nota met een rapport van de Deense immigratie dienst "Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process" van oktober 2014 (p. 1 tot p. 41).

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker met een aanvullende nota een vonnis neer van de Rechtbank van Verviers waarbij hem de hoedanigheid van apatride werd toegekend.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoeker kan de schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 1 A van het Verdrag van Genève overigens niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Ook de aangevoerde schending van artikel 52, § 2 mist derhalve juridische grondslag en kan in onderhavige procedure niet nuttig worden aangevoerd.

In de mate verzoeker de artikelen 57/7*bis* en 57/7*ter* van de vreemdelingenwet geschonden acht, benadrukt de Raad dat deze artikelen werden opgeheven bij artikel 17 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de vreemdelingenwet, de Opvangwet en van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. De inhoud ervan wordt evenwel grotendeels hernomen door respectievelijk het nieuwe artikel 48/7 en 48/6 van de vreemdelingenwet. Verzoeker licht evenwel op generlei wijze toe op welke wijze hij deze artikelen geschonden acht zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Voorts kan niet worden ingezien en verzoeker licht ook niet toe op welke wijze de bestreden beslissing zou genomen zijn met schending van artikel 57/7 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan zich wenden tot de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen teneinde alle nuttige inlichtingen voor het vervullen van zijn opdracht in te winnen. Het is gerechtigd om alle bescheiden en inlichtingen die voor de uitoefening van zijn opdracht nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen.”* Ook dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Tot slot wordt in onderhavig beroepschrift evenmin concreet uiteengezet op welke wijze verzoeker artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden acht. Bij ontstentenis van enige toelichting dient derhalve te worden vastgesteld dat ook dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem voorgelegde documenten en de verklaringen die hij hierbij aflegt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder ondermijnen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 11 december 2014 (CG nr. 1211597), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond

uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas in Rashidiya.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het op algemene wijze poneren van een vrees voor vervolging dan wel een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook allerminst vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten zodat deze door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond daar er werd vastgesteld dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is wegens incoherente en tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet Libanon te verlaten en hij zich bovendien op het ogenblik van de door hem geschetste gebeurtenissen reeds in Griekenland bevond. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de inhoud van de door hem neergelegde brieven en attesten van Fatah inhoudelijk niet betwist, dient te worden vastgesteld dat hij overgaat tot een wel zeer selectieve lezing van de bestreden beslissing. In de

bestreden beslissing wordt immers op omstandige wijze uiteengezet dat verzoeker niet alleen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, maar dat zijn verklaringen daarenboven geenszins te rijmen vallen met de inhoud van de door hem voorgelegde brieven. In de bestreden beslissing wordt dan ook expliciet vermeld: *“Ook de documenten die u voorlegt en de verklaringen die u hierbij aflegt ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. (...)”* De Raad benadrukt in dit verband dat documenten steeds beoordeeld worden in samenhang met de verklaringen die een asielzoeker aflegt en dat aan voorgelegde documenten derhalve slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerminst niet het geval is gebleken zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.12. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhinderen. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten.

Er dient te dezen te worden benadrukt dat noch het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch de Raad betwist dat de Libanese autoriteiten de toegang voor Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) bemoeilijken. Uit hoger aangehaalde informatie blijkt evenwel dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied actueel geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Verzoeker betwist dit gegeven op zich overigens niet in het verzoekschrift.

2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 29 januari 2014 en *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg,

onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNWRA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, blijkt uit dezelfde informatie ook dat UNWRA niet hoeft te snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 29 januari 2014, p. 6 en p. 23). Dit wordt bevestigd in het rapport van de Danish Immigration Services getiteld "*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*" van oktober 2014. Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op *Emergency Program*. Verzoeker toont geenszins aan dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan".

2.14. Zo uit de beschikbare informatie voorts blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo wordt hieromtrent in de bestreden beslissing correct gesteld als volgt: "*Uw voorgehouden problemen zijn zoals hierboven gesteld ongeloofwaardig bevonden. U stelt verder dat u afgezien van een korte ondervraging door de Libanese inlichtingendienst die zonder gevolg bleef nooit problemen hebt gekend met de Libanese autoriteiten (CGVS, p. 9). U stelt verder dat uw familieleden geen persoonlijke problemen kennen in Libanon. Uw familie verkreeg scholing, medische hulp en voedselhulp van UNRWA. Uw familie is verder eigenaar van het huis in Rashidiya. U en uw gezinsleden hebben allen onderwijs genoten. Uw broer volgde zelfs een ingenieursopleiding in Irak. Deze broer blijkt bovendien de feitelijke eigenaar te zijn van een grote groentewinkel, uw andere broer werkt als verpleger in het ziekenhuis, twee andere broers werken in de bouw en uw zus werkt in de kinderopvang van de PLO. Zelf ging u tot het 1ste middelbaar naar de UNRWA school nadien werkt u net als enkele van uw broers in de bouw (CGVS, p. 12, 13, 14, 19).*"

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Rashidiya van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

Verzoeker betwist deze overwegingen niet, noch brengt hij op zijn persoon betrokken feiten aan die de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een andere daglicht kunnen stellen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat Palestijnen in Libanon zwaar gediscrimineerd worden, dat ze geen recht hebben op de Libanese nationaliteit, dat ze geen toegang hebben tot scholing, dat ze niet het recht hebben om eigenaar te worden, dat ze het recht niet hebben om een Palestijnse vereniging op te richten, dat er in kampen geen elektriciteit, geen water, geen ophaling van de vuilniszakken, geen brandweer, geen telefoon, geen school, geen ziekenhuis,... is, dat ze meer dan 70 beroepen niet mogen uitoefenen, dat het enige waar ze op kunnen rekenen UNRWA is, dat de financiële steun waarover

UNRWA kan beschikken echter zwaar onvoldoende is en dat werkloosheid en armoede het gevolg zijn van discriminatie en niet helemaal kunnen opgelost worden, benadrukt de Raad nog dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met “*een situatie van ernstige onveiligheid*” waarbij het “*de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is*”. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke problemen en hij maakt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De algemene stelling in het verzoekschrift dat Palestijnen in Libanon zwaar gediscrimineerd worden volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Iedere asielaanvraag moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft. Aan verzoeker werd tijdens het gehoor uitdrukkelijk gevraagd of hij alle problemen had verteld die aanleiding hadden gegeven tot zijn vertrek uit Libanon en of hij nog iets had toe te voegen. Verzoeker heeft evenwel op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het feit dat hij persoonlijk het slachtoffer was van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten en uit niets blijkt dat verzoeker, afgezien van een korte ondervraging door de Libanese inlichtingendienst die zonder gevolg bleef en daargelaten de ongeloofwaardig bevonden problemen met Hamas, problemen kende met de Libanese autoriteiten of met milities en groepen. Integendeel, dient nogmaals herhaald dat zoals hoger uiteengezet *in casu* dient te worden vastgesteld dat uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in Libanon behoorlijk was. Verzoeker brengt geen concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging. Het feit dat verzoeker de hoedanigheid van apatride werd toegekend wijzigt niets aan het voorgaande.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.15. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon “*De actuele veiligheidssituatie in Libanon*” dd. 7 november 2014) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah’s betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politieke moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beiroet geviséerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende

confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvonden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de loutere stelling dat de veiligheidssituatie in Libanon sinds 2013 verslechterd is en dat het geweld in het land is toegenomen, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad wijst er te dezen op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.16. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.17. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS